

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9.2.2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. [REDACTED] a soudců Mgr. [REDACTED] a Mgr. [REDACTED], v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozený [REDACTED] ve [REDACTED], [REDACTED], státní příslušník [REDACTED],

takto:

K odvolání obžalovaného [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 30.5.2022 č.j. 1 T 88/2021 – 2097 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje tak**, že obžalovaný [REDACTED] se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v [REDACTED] ze dne 27.9.2021 č.j. ZT 29/2021-41 pro skutek,

že jako vedoucí pracovník společnosti [REDACTED] s.r.o., IČO: [REDACTED], se sídlem [REDACTED], jednající na základě pokynu jednatele či prokuristy společnosti úmyslně za zdaňovací období roku [REDACTED] snížil základ daně pro výpočet daně z přidané hodnoty podle zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tím, že snížil příjmy společnosti [REDACTED] s.r.o. za dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku o finanční částku ve výši [REDACTED] Kč, přičemž takto jednal s vědomím, že společnost [REDACTED] s.r.o. předmětné služby neposkytla a už vůbec ne odběratelům uvedených na fakturách za služby, tedy si byl vědom toho, že doklady k službám obsahují falešné údaje, kdy v důsledku toho společnost [REDACTED] s.r.o. podala jako poplatník daně na Finančním úřadě v [REDACTED] přiznání k dani z přidané hodnoty:

a) v únoru [REDACTED] za leden roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů

č. [REDACTED],
vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě,
a to v [REDACTED],

b) v [REDACTED] za [REDACTED] roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],
[REDACTED], vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě, a to v [REDACTED],

c) v dubnu [REDACTED] za březen roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],
[REDACTED], vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě, a to v [REDACTED],

d) v květnu [REDACTED] za duben roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],
[REDACTED], vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě, a to v [REDACTED],

e) v červnu [REDACTED] za květen roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],
[REDACTED], vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě, a to v [REDACTED],

f) v červenci [REDACTED] za červen roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],
[REDACTED], vědomě vystavených s nepravdivými údaji o poskytnutí služeb odběratelům v jiném členském státě, a to v [REDACTED],

g) v srpnu [REDACTED] za červenec roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED],

h) v září [REDACTED] za srpen roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádku č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádku č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED].

ch) v říjnu [REDACTED] za září roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádku č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádku č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED].

i) v listopadu [REDACTED] za říjen roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádce č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádce č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED]

j) v prosinci [REDACTED] za listopad roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádku č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádku č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED]

k) v lednu [REDACTED] za prosinec roku [REDACTED], přičemž v přiznání k dani na řádku č. 1 (dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku) uvedla částku [REDACTED] Kč, ačkoli měla uvést částku ve výši [REDACTED] Kč, kdy tuto ponížila o částku ve výši [REDACTED] Kč, kterou započítala na řádku č. 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) na základě daňových dokladů č. [REDACTED].

čímž ponížil daň z přidané hodnoty o finanční částku ve výši [REDACTED] Kč ke škodě České republiky - Finančního úřadu pro [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], neboť všechny výše uvedené

služby nebyly realizovány v místě mimo území ČR, a tudíž platby za tyto služby neměly být zahrnuté v položce na řádku 21 v přiznání k dani z přidané hodnoty,

tedy měl zkrátit daň a takový čin spáchat ve značném rozsahu,

čímž měl spáchat

pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku,

neboť skutek není trestným činem.

Poškozená Česká republika – Finanční úřad pro [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] se podle § 229 odst. 3 trestního řádu **odkazuje** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání poškozené České republiky – Finančního úřadu pro [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Tachově byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit způsobem popsaným ve výrokové části tohoto rozsudku a byl za to odsouzen podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře dvou let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu mu byla uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené České republice – Finančnímu úřadu pro [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], částku [REDAKCE] Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od [REDAKCE] do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená Česká republika – Finanční úřad pro [REDAKCE] odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti výše citovanému rozsudku podali odvolání jednak obžalovaný, a jednak poškozená Česká republika – Finanční úřad pro [REDAKCE]. Obě odvolání byla písemně zdůvodněna.
3. Obžalovaný ve svém odvolání namítá, že ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. byl zaměstnán na pozici vedoucího dopravy a s vedením účetnictví společnosti [REDAKCE] s.r.o. neměl nic společného, nikdy žádné faktury nevystavoval, neúčtoval, nevyplňoval daňová přiznání, neboť účetnictví nerozumí. Obsah převzatých listin nekontroloval, pouze převzal účetní doklady od jednatele, resp. paní [REDAKCE] a tyto předal účetní společnosti. Následně převzal již zpracované daňové přiznání. Pokud čtyři daňová přiznání podepsal, jednal tak na pokyn p. [REDAKCE], aniž by věděl, co je jejich obsahem. Je naprosto přesvědčen, že veškeré transporty, o kterých věděl, které zajistil a za které byly společností [REDAKCE] s.r.o. inkasovány platby, uskutečnily byly a finanční prostředky za ně byly řádně do pokladny odvedeny a řádně zapsány. Pokud při jedné ze svých výpovědí uváděl, že firma [REDAKCE] zřejmě při transportech za hotovost vystavovala faktury za tyto přepravy na společnost [REDAKCE], přestože společnost [REDAKCE] s tím neměla nic společného, tuto hypotézu učinil až poté, co proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, kdy o celé věci přemýšlel a nemohl pochopit, za co by měl být vůbec stíhán. Za dobu jeho působení ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. tuto povědomost absolutně neměl a nenapadlo ho, že by si něco obdobného mohlo ve společnosti dít. Poukazuje i na výpověď svědka [REDAKCE], který jako prokurista a zaměstnavatel obžalovaného uvedl, že byl vedoucím prodeje a staral se o veškeré záležitosti související s přepravou, rozhodně z jeho výpovědi neplyne, že by měl na starost vedení účetnictví. Obžalovaný navrhoval zpracování znaleckého posudku z oblasti daňového poradenství, tento návrh byl zamítnut. Obžalovaný má však za to, že odpovědnost za vedení a zpracování účetnictví, tedy právní stránka věci je z pohledu obhajoby v tomto případě naopak stěžejní. V doplňku odvolání pak obžalovaný uvedl, že napadený rozsudek považuje za nezákonný, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

nevychází z důkazů, které jsou způsobilé k odsouzení dle zásad platných pro účely trestního řízení. Nálezací soud pro odsouzení považuje jako nejdůležitější důkaz zprávu o daňové kontrole, z níž obsáhle cituje na straně 10. až 12. rozsudku. Zejména vyzdvihuje, že deklarovaní obchodní partneři společnosti [REDACTED] neevidují ve svých účetnictvích obchodní vztahu s touto firmou. Tyto zprávy podává finanční správa [REDACTED] a [REDACTED], nikoliv tito zákazníci a jedná o období výpisu z kontrolního hlášení v ČR. Tedy zákazníkům se v řízení daňovém a zejména trestním na sporné otázky nikdo neptal, obhajoba nemohla klást dotazy deklarovaným obchodním partnerům a byla tedy zkrácena na svých právech. Obžalovaný má za to, že za stávající důkazní situace bylo nutno vyjít z tvrzení obžalovaného, protože nebyla vyvrácena, že k celé situaci došlo tak, že pak [REDACTED] jej vyslal do ČR spravovat dispečersky v ČR založenou dceřinou společností jeho německé spediční firmy s úkolem zajišťovat pro českou firmu zakázky a jejich realizaci a být prostředníkem mezi českými zaměstnanci a německým majitelem. V rámci těchto úkolů dostal pokyn, aby pokud se na něj obrátí zákazníci mimo [REDACTED], zejména provozovatelé autobazarů v [REDACTED], s požadavkem na přepravu vozidel v rámci [REDACTED] (typicky [REDACTED]), má kontaktovat pana [REDACTED], a koordinovat volné kapacity obou firem směrem k řádnému provedení zakázek. Tedy pokud přepravu fakticky prováděla společnost pana [REDACTED] v [REDACTED], jednalo se fakticky o subdodávku pro společnost [REDACTED]. Pokyny k tomuto obchodnímu modelu a jeho realizaci obdržel přímo od [REDACTED]. Všechny listinné důkazy k jednotlivým sporným zakázkám v řízení obsahují tuto auditní stopu a bere zbytku u doslova každé zakázky a je tato auditní stopa kompletní a prokazuje existenci naznačeného obchodního modelu. Nálezací soud pak konstatuje z kontrolní zprávy a soud prvního stupně beze zbytku přijal argumentaci finanční správy, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že koncoví příjemci služby neevidovali přijaté služby ve svých daňových evidencích a přiznáních týkajících se DPH, převzal tedy závěr správce daně, že se jednalo o služby s místem plnění v tuzemsku, kdy vzniká povinnost plátce daně přiznat daň. Soud tedy měl za prokázanou i v řízení trestním skutečnost, že obžalovaný krátil daňovou povinnost [REDACTED] s.r.o., a to úmyslně. Tato úvaha je však nesprávná a nezákonná, protože zatímco řízení daňové je vedeno zásadou „presumpce viny“ a důkazní břemeno je v tomto druhu správního řízení v plné výši na daňovém subjektu, který musí prokazovat, že ke zdanitelnému plnění došlo, aby bylo uznáno, pak v soudním řízení trestním u úmyslného deliktu krácení daně je situace opačná. Toto řízení je ovládáno zásadou presumpce neviny chráněnou ústavou a zde musí být obžalovanému důkazy v tomto řízení provedeny prokázán úmysl, že doklady falšoval v úmyslu zkrátit daň, aby bylo možno jej odsoudit. Takové důkazy v řízení provedeny nebyly. Pokud by chtěl mít soud pro odsouzení obžalovaného nezvratný důkaz, je třeba prokázat nikoliv to, zda přepravu zákazníci v SRN účtně zaevidovali, ale to, že doprava skutečně neproběhla. Takový důkaz musí být proveden u každé sporné zakázky. Z listinných důkazů v řízení provedených ke zjevné, že přeprava se v každém jednotlivém případě uskutečnila (viz CMR doklady). Bez výslechu osob, které dopravu objednály a jejich vyjádření, zda doprava skutečně proběhla či nikoliv, nelze mít za prokázané, že přeprava dle deklarovaných dokladů neproběhla a že v ČR došlo k daňovému úniku krytému trestním právem. Tato skutečnost není v rozporu s tím, že společnost [REDACTED] skutečně zatím nevyvrátila pochybnosti finanční správy a že jej doměrek DPH je v pořádku. Mezi údajným spácháním skutku a datem soudního řízení uplynula doba převyšující 10 let, jeví se být další dokazování směrem k realizaci jednotlivých přeprav i osobám zákazníkům jako obtížně realizovatelné a v takovém případě je nutno vyjít z principu in dubio pro reo a obžalovaného obžaloby zprostit. Obžaloba shrnuje, že obžalovanému nebylo prokázáno, že úmyslně ze své vůle zkreslil účetní knihy svého zaměstnavatele tak, že do nich nechal zaevidovat údajná poskytnutá a přijatá zdanitelná plnění, ač věděl, že k nim nikdy nedošlo, a tím způsobil zkrácení daňové povinnosti ve prospěch svého zaměstnavatele, to vše za situace, kdy byl osobou odpovědnou za vedení účetnictví. Naopak nebylo vyvráceno, že účetnictvím [REDACTED] deklarovaná zdanitelná plnění proběhla způsobem umožňujícím odpočet DPH a rovněž nebylo vyvráceno důkazy, že pan obžalovaný není osobou, která je ve společnosti [REDACTED] právně odpovědná za vedení účetní evidence, když jen plnil pokyny prokuristy a jednatele. Zpráva o daňové kontrole je pouhým vodítkem pro dokazování, nikoliv důkazem samým a informace v této zprávě měly sloužit orgánům činným v trestním řízení jako podklad pro provádění

dokazování a nikoliv jako důkaz. Navrhl proto, aby napadený rozsudek byl zrušen a on zproštěn obžaloby v plném rozsahu. Alternativně navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc nalézacímu soudu s pokynem provést důkazy výsledkem všech koncových zákazníků k otázce, zda jednotlivé přepravy objednali, u koho a zda byly realizovány, a prověřit obhajobu obžalovaného v tom smyslu, že nastíněný obchodní model realizoval z přímého pokynu prokuristy a jednatele, tedy bratrů [REDACTED].

4. Finanční úřad pro [REDACTED] zaměřil odvolání do obou výroků o náhradě škody. Poškozený má za to, že Okresní soud v Tachově v rozporu s právním výkladem věc nesprávně posoudil. Soud bez pochybností shledal naplněnou skutkovou podstatu předmětného trestného činu, ztotožnil se s předloženou obžalobou, která vytýkala obžalovanému způsobení škody poškozenému v částce [REDACTED] Kč. Poškozený má za to, že v dané věci byly splněny všechny zákonné atributy pro to, aby bylo návrhu na náhradu škody plně vyhověno. Odůvodnění napadeného výroku stojí na předpokladu jisté nespravedlnosti plného přiznání adhezního nároku, kterou soud spatřil ve skutečnosti, že obžalovaný se toliko podílel na vzniku škody z titulu vedoucího pracovníka zmiňované obchodní společnosti, když jednal dle pokynů prokuristy [REDACTED], když jednatel [REDACTED] byl ve společnosti v podstatě nečinný a zastával funkci toliko formálně. Poškozený však oponuje, že nemůže za skutečnost, že se orgánům činným v trestním řízení nepodařilo obvinít i další osoby podílející se na trestně právním jednání a ve svém důsledku i na vzniku škody. Z odůvodnění celého napadeného rozsudku nepřímě vyplývá zřejmá snaha soudu kompenzovat újmu obžalovanému. Pokud tak soud činí ve vztahu k výroku o náhradě škody, pak toto považuje poškozený za nejméně vhodné a odporující základním zásadám trestního řízení, neboť tímto způsobuje přímou újmu poškozenému na výkonu jeho práv. Poškozený připomíná, že ohledně rozhodování o výši povinnosti obžalovaného na náhradě škody by se nemělo zapomínat, že v daném případě se řeší jednání obžalovaného v trestně právní rovině a nikoliv obyčejný soukromoprávní spor dvou na roveň postavených subjektů. Poškozený v dané trestní věci vystupoval aktivně, podílel se na jejím odhalení a činil veškeré dostupné vymáhací kroky k úhradě dlužné daňové povinnosti, jež je škodou v tomto řízení. Proto jakékoliv další ponižování jeho nároku pokládá za zcela nespravedlivé. Navrhl proto, aby napadený rozsudek byl zrušen ve výroku o náhradě škody a obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené České republice – Finančnímu úřadu pro [REDACTED] majetkovou škodu ve výši [REDACTED] Kč s zákonným úrokem z prodlení z této částky od rozhodného dne do zaplacení.
5. Krajský soud v Plzni na základě podaných odvolání přezkoumal postupem § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku napadených odvoláními, i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl k následujícím závěrům.
6. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku provedl okresní soud procesně správným způsobem všechny dostupné důkazy, i když nutno konstatovat, že nikoliv potřebné důkazy ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Doplnění dokazování však nepřichází v úvahu, a nepřicházelo v úvahu ani v době rozhodování okresního soudu, protože je nereálné, zejména pro odstup času. Jde o důkazy výsledkem koncových zákazníků uvedených u jednotlivých dílčích skutků a bratrů [REDACTED]. Krajský soud proto dospěl k závěru, že pokud jde o hodnocení provedených důkazů, s ohledem na výše uvedenou důkazní nouzi, pochybil okresní soud, pokud jde o právní zhodnocení a závěry, neboť z provedených důkazů nelze učinit jednoznačný a nepochybný závěr o vině obžalovaného. Okresní soud své rozhodnutí sice velmi podrobně zdůvodnil, avšak z hodnocení důkazů vyplývá, že svá skutková zjištění a zejména právní závěry opřel zejména o zprávu o daňové kontrole, kde jsou uvedeny všechny nedostatky, které finanční úřad zjistil a dospěl k závěru, že plátce daně neprokázal, že plnění byla uskutečněna ve prospěch osob uvedených na daňových dokladech, mimo jiné i proto, že pokladní doklady nebyly podepsány odběratelem, částka byla sice uvedena na CMR, ale tyto mají závady, a nebylo to potvrzeno ani informacemi získanými v rámci výměny informací od daňových správ v [REDACTED] (týká se to sedmi osob). V podrobnostech krajský soud odkazuje na tuto zprávu o daňové kontrole a její

závěry uvedené v odůvodnění rozsudku. Finanční úřad proto posoudil tato v rozsudku uvedená plnění jako provedená v tuzemsku a proto byly vydány dodatečné platební výměry. Krajský soud zdůrazňuje, že pro účely daňové toto postačí, neboť příslušné mimotrestní předpisy pamatují na možnost důkazní nouze při vyměřování a stanovení výše daní atd., a pro tyto případy zakotvují specifické procedury jejich stanovení s využitím různých pomůcek a ve vazbě na to i specifické způsoby vyčíslení případných úniků na nich. Trestní předpisy jsou však v tomto směru nezávislé na těchto mimotrestních předpisech a pro proces dokazování v těchto případech nestanoví žádné odchylky od obecné úpravy. Otázka zda a případně v jakém rozsahu byla činem pachatele zkrácena daň, clo, pojistné na sociálním zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jiná podobná povinná platba, případně zda došlo k vylákání určité výhody na ní a v jakém rozsahu se tak stalo, je přitom otázkou trestní odpovědnosti za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, tedy otázkou viny. Soud rozhodující v trestním řízení posuzuje tuto otázku samostatně, nezávisle na příslušných správních orgánech, a to i v případě, že příslušný správní orgán o povinnosti uhradit určitou povinnou platbu i o její výši už pravomocně rozhodl (§ 9 odst. 1 trestního řádu). Rozhodnutí tohoto orgánu bere soud v úvahu, avšak není jím vázán. Výsledky, k nimž v otázce rozsahu povinnosti k určité povinné platbě a v otázce jejího nesplnění (zkrácení) dospěl ve správním řízení její správce, nelze bez dalšího přejímat do trestního řízení, a toliko na jejich podkladě není možné učinit závěr o existenci či neexistenci trestní odpovědnosti za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. V daném případě jsou o vině obžalovaného dány důvodné pochybnosti, neboť existují listinné důkazy (CMR doklady), které nasvědčují tomu, že přeprava proběhla, a je třeba prokázat, že tomu tak nebylo, nestačí, že CMR doklady byly neúplně vyplňovány, tak jak je podrobně ve zprávě daňové kontroly uvedeno. Pro účely daňového řízení však toto postačovalo, a to právě ze shora uvedených důvodů. Pro účely trestního řízení je však třeba zdůraznit, že žádný z provedených důkazů, ani tyto CMR, faktury, nenavědčují tomu, že se jednalo o služby s místem plnění v tuzemsku, a že tedy vznikla povinnost plátce přiznat daň, a to ve všech jednotlivých dílčích případech. De facto tedy nebylo prokázáno v trestním řízení, že Českému státu – Finančnímu úřadu pro [REDAKCE] vznikla škoda. Jsou sice dány důvodné pochybnosti, že doprava tak, jak je u jednotlivých skutků deklarována, proběhla, avšak nebylo prokázáno, že se tak nestalo, neboť nebyly vyslechnuty osoby, které dopravu objednály a nebylo v rovině trestní prokázáno, že údaje v CMR dokladech jsou nepravdivé. Jak již bylo blíže konstatováno, doplnění dokazování v tomto směru nepřichází v úvahu, a proto s ohledem na tuto důkazní nouzi v podstatě není žádný důkaz o tom, že jednotlivá plnění tak, jak jsou popsána v rozsudku soudu prvního stupně, proběhla v tuzemsku, a že tedy vznikla daňovému subjektu povinnost zaplatit a přiznat daň - DPH. Nebylo tedy v rovině trestní prokázáno, že jednáním obžalovaného vznikla Českému státu škoda, a proto krajský soud napadený rozsudek v plném rozsahu zrušil a rozhodl znovu zprošťujícím rozsudkem. V tomto směru se tedy krajský soud zcela ztotožnil s námitkami obhajoby.

7. Pokud však jde o další námitku obžalovaného, a sice že nebyl právně odpovědný za vedení účetnictví firmy [REDAKCE] s.r.o., a že tedy i z tohoto důvodu neměl být uznán vinným, této krajský soud nemohl přisvědčit, i když s ohledem na výše uvedené je toto bezpředmětné. Zde však lze pouze na vysvětlenou uvést, že v daném případě vše svědčí pro závěr, že v rozsudku popsané jednání směřovalo ke zkrácení daně v SRN, v sídle mateřské firmy, nikoliv v České republice. Také je třeba vidět, že trestní oznámení bylo podáno na [REDAKCE], celé řízení před zahájením trestního stíhání bylo vedeno proti podezřelému Josefu Aichingerovi (jednatel) a také byl učiněn pokus o to, aby trestní stíhání bylo převzalo orgány v SRN. Celým trestním řízením se tedy jako červená linka line podezření, že obžalovaný mohl být spolupachatelem bratrů [REDAKCE], na trestné činnosti vedoucí ke zkrácení daně v SRN. K naplnění pojmu spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou, stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem, jako činnost ostatních pachatelů. Pro určení obžalovaného jako pachatele (měl být spolupachatel) není důležité, v jakém postavení ve vztahu k subjektu daně vystupoval, ale že jeho jednání jednoznačně směřovalo ke zkrácení daňové povinnosti plátce daně. Obžalovaný byl fakticky zodpovědný vedoucí pracovník firmy [REDAKCE]

██████████, v rozsudku uvedené faktury nechal zahrnout do účetnictví společnosti, a proto jeho námitka, že nebyl odpovědný za vedení účetnictví a že jen plnil pokyny bratrů ██████████, nemůže obstát. Ovšem s ohledem na důvod zprošťujícího rozsudku je toto bezdůvodné.

8. Krajský soud se zabýval i otázkou, zda jednání obžalovaného nemohlo naplňovat znaky jiného trestného činu, konkrétně dle § 254 odst. 1 trestního zákoníku, avšak dospěl k závěru, že nikoliv, a to právě s ohledem na to, že nebylo prokázáno, že Českému státu vznikla škoda.
9. S ohledem na výše uvedené a s ohledem na zprošťující výrok rozsudku musel krajský soud obligatorně postupem dle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázat poškozeného Českou republiku – Finanční úřad pro ██████████ s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
10. Z logiky věci poté vyplývá, že odvolání poškozené České republiky – Finančního úřadu pro ██████████ vyplývá, že odvolání nebylo shledáno důvodné a proto bylo postupem dle § 256 trestního řádu zamítnuto.
11. Závěrem Krajský soud v Plzni zdůrazňuje, že v dané věci rozhodl na podkladě procesně správně provedených důkazů před okresním soudem, a ke zrušení napadeného rozsudku a zprošťujícímu výroku krajského soudu došlo pouze na základě odlišného právního hodnocení, ke kterému na rozdíl od okresního soudu dospěl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 09.02.2023

JUDr. Alice Bártová v.r.
předsedkyně senátu

Tento rozsudek nabyl právní moci dne 9.2.2023. Doložku právní moci připojila dne 24.3.2023

██████████.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████